

РЕШЕНИЕ

№ 1541

гр. София, 27.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Ж СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Калина Анастасова

Членове: Темислав М. Димитров
Гюлсевер Сали

при участието на секретаря Мария Т. Методиева
като разгледа докладваното от Калина Анастасова Въззивно гражданско дело
№ 20221100511290 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 20202539 от 25.10.2021 г. по гр. д. № 43413/2020 г. по описа на Софийски районен съд, 81 състав първоинстанционният съд е отменил на основание чл. 357, ал. 1 във вр. с чл. 188, т. 2 КТ наложеното със заповед № 81 от 09.07.2020 г. на изпълнителния директор на „С.е.“ ЕАД, с която на Ю. П. П., ЕГН *****, е наложено дисциплинарно наказание „предупреждение за уволнение“, като незаконосъобразна.

Срещу решението е постъпила жалба от ответника „С.е.“ ЕАД, в която посочва, че първоинстанционното решение е неправилно и необосновано, постановено при неправилно приложение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Изразява становище, че неправилно съдът е приел за немотивирана заповедта за налагане на дисциплинарно наказание. В издадената заповед са посочени нарушителят, нарушението, кога е извършено, наказанието и законния текст, въз основа на което е наложено. При тази изчерпателност фактическата констатация на съда, че в заповедта не се съдържат мотиви за посочените обстоятелства е неправилна. Въз основа на това е формиран и неправилен правен извод.

Според практиката на ВКС в аналогични случаи не е необходимо в заповедта да са посочени всички обективни и субективни елементи на изпълнителното деяние.

Достатъчно е нарушението на трудовата дисциплина да е посочено по разбираем за работника начин, вкл. чрез позоваване на известни на работни обстоятелства и документи. В случая на работника били известни обстоятелствата, при които е извършено дисциплинарното наказание и същите са описани в заповедта по разбираем за последния начин.

Същевременно съдът неправилно сочи, че издадената заповед следва да бъде отменена, тъй като е немотивирана без да разглежда спорът по същество, но в постановеното решение обсъжда спора по същество и събраните доказателства, в т.ч. и показанията на разпитаните свидетели. Неправилно фактическите констатации на съда се основават единствено на показанията на един свидетел, който не е присъствал на извършеното от ищеца неправомерно поведение, а по отношение на показанията на другия свидетел – пострадал от този инцидент не се излагат подробни съображения защо не се дава вяра на неговите показания.

По изложените съображения отправя искане за отмяна на постановеното решение и отхвърляне на предявените иски. Претендира разноски в производството.

В срок ищецът Ю. П. П. изразява становище за неоснователност на жалбата. Моли за потвърждаване на решението, като правилно и претендира разноски за въззивната инстанция.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, намира за установено следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с иск с правно основание чл. 357, ал. 1 от КТ във вр. с чл. 195, ал. 1 от КТ във вр. с чл. 188, т. 2 от КТ.

В подадената искова молба ищецът Ю. П. П. поддържа твърдения, че е в трудови правоотношения с ответника въз основа на трудов договор № 15/19.11.2014 г. и заема длъжността "шофьор на тролейбус" със сл. № 27004 при „С.е.“ ЕАД.

Поддържа, че на 09.07.2020 г. му била връчена Заповед № 81 от 09.07.2020 г. на изпълнителния директор на „С.е.“ ЕАД, с която му било наложено дисциплинарно наказание „предупреждение за уволнение“ на основание чл.186 и чл. 188, т. 2 от КТ във връзка с чл. 187, т. 10 от КТ- „неизпълнение на трудови задължения, определени при възникване на трудовото правоотношение“. В заповедта по чл. 195 от КТ било посочено, че наказанието се налага за това, че ищецът не е изпълнил вменените му задължения в раздел II „основни функции и задължения“ т. 18 от длъжностната характеристика на заеманата от последния длъжност, съгласно която заемания длъжността „шофьор на тролейбус“ спазва принципите и нормите заложи в „Кодекса за етично поведение на водача“.

Според ищеца обжалваната заповед е незаконосъобразна, недоказана и

необоснована. В нея не са описани нарушенията на трудовата дисциплина, както ги е оценил работодателят; неясни са съществените признаци на нарушенията от обективна страна. Не е спазено изискването на чл. 193, ал. 1 от КТ, а именно: преди налагането на дисциплинарно наказание да се изслуша работника или служителя или да се приемат писмените му обяснения и да се съберат и оценят посочените доказателства. Освен това поддържа, че тежестта на наложеното наказание не съответства на тежестта на нарушението.

С оглед това, моли съда да отмени Заповед №81 от 09.07.2020 г. на изпълнителния директор на „С.е.“ ЕАД, с която му е наложено дисциплинарно наказание „предупреждение за уволнение“, като незаконосъобразна.

Ответникът „С.е.“ ЕАД в подадения писмен отговор оспорва иска, като неоснователен и недоказан. Поддържа, че обжалваната заповед е правилна и законосъобразна. Изразява становище, че твърденията, за незаконосъобразност на процесната заповед поради липсата на описание на обективните признаци на нарушението и конкретика са необосновани. В случая оспорваната заповед била издадена от компетентен орган, по смисъла на чл.192, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ), а именно: от началника на ТБ депо „Надежда“ на „С.е.“ ЕАД. Освен това към момента на издаване на заповедта, работодателят е преценил тежестта на нарушението, като е съобразил критериите за определене на дисциплинарно наказание. Обективно, в съответствие с тежестта на нарушението, формата на вина и поведението на ищеца, работодателят е наложил дисциплинарно наказание. Заявява, че при определяне на наказанието е съобразил на ищеца били наложени и незаличени по смисъла на чл. 197 ал.1 от КТ няколко наказания „забележка“ за други нарушения на трудовата дисциплина. Поддържа, че с оглед спазване на разпоредбата на чл. 193, ал. 1 КТ, преди налагане на дисциплинарното наказание, са поискани писмени обяснения от Ю. П. П., за допуснатото от него нарушение на трудовата дисциплина, каквито последният е дал на дата 13.06.2020 г. Дисциплинарното наказание е наложено в законоустановения срок, предвиден в чл. 194, ал. 1 КТ, заповедта е издадена в предвидената от закона форма и с изискуемото от закона съдържание съгласно чл.195, ал. 1 и ал. 2 от КТ.

Според ответника при налагането на обжалваното дисциплинарно наказание "предупреждение за уволнение" са съобразени критериите на чл.189, ал. 1 от КТ, като то е наложено предвид тежестта на нарушението и обстоятелствата, при което то е извършено.

Предвид гореизложените съображения, ответникът оспорва изцяло исковата молба и претенциите на ищеца за отмяна на заповедта, с която му е наложено дисциплинарно наказание „предупреждение за уволнение“ и моли съда да отхвърли предявения иск.

Не е спорно и се установява от събраните в производството доказателства, че

между страните в настоящото производство съществува трудово правоотношение въз основа на сключен трудов договор № 15/19.11.2014 г., по силата на който ищецът заема длъжността "шофьор на тролейбус" със сл. № 27004 при „С.е.“ ЕАД.

Установено е, че със заповед № 81 от 09.07.2020 г. на изпълнителния директор на „С.е.“ ЕАД на Ю. П. П. било наложено дисциплинарно наказание „предупреждение за уволнение“ за това, че не е изпълнил вменените му задължения в раздел II „основни функции и задължения“ т. 18 от длъжностната характеристика на заеманата от последния длъжност, съгласно която заемащия длъжността „шофьор на тролейбус“ спазва принципите и нормите заложи в „Кодекса за етично поведение на водача“. В заповедта е посочено, че на 13.06.2020 г. около 21:35 ч. на последната спирка на ТБ линия № 7 в кв. Гоце Делчев, по време на ползване на почивката си в рамките на работното време, Ю. П. П. се е държал грубо и непристойно и е влязъл във физическа саморазправа с пътник, който по същото време е в тролейбуса на посочената спирка.

В приложения пред първата инстанция доклад - обяснения от ищеца Ю. П. П., които страните не спорят, че са били дадени във връзка с образуваното дисциплинарно производство, си сочи следната фактическа обстановка във връзка с настъпилия инцидент: На 13.06.2020 г. ищецът бил на работа на линия № 7 с тролейбус № 2677 Шкода. Около 21.00 часа спрял на последната спирка в кв.Гоце Делчев. Слязъл от тролейбуса, за да си почине и отишъл до близките храсти. На връщане забелязал мъж с шапка в тролейбуса. През стъклото му казал да слезе, защото е последната спирка. Мъжът му отправил псувни, след което ищецът, като шофьор на тролейбуса се качил от първата врата и отворил втората врата на пътника, за да слезе и да си върви. Въпреки това мъжът извадил нож и казал, че ще го заколи. Реакцията на шофьора била незабавна – и той взел своят нож. Това стъписало пътника и последния оставил своя нож на десния калник между двете седалки. Шофьорът бързо посегнал и хванал чуждия нож за дръжката. В отговор пътникът опитал да си вземе ножът, но го хванал за острието и се порязъл. В това състояние пътникът слязъл от тролея и се развикал, че шофьорът го е нападнал.

Установява се, че във връзка със сочения инцидент е образувано и досъдебно производство № 228 ЗМК - 867/2020 г. по описа на 04 РУ - СДВР, пр.пр. № 19981/2020 г. по описа на СРП, което е приключило с мнение за прекратяване поради липса на престъпление. Именно в това производство е била назначена съдебно-медицинска експертиза, която установява, че механизмът на нараняване на пътника – свидетеля П.Г.Д. е настъпил по посочения от ищеца начин в дадените от него обяснения по досъдебното производство /идентични с дадените обяснения пред работодателя по образуваното дисциплинарно производство/.

В своите показания дадени пред орган на власт по досъдебното производство /л.88/ свидетелят П.Г.Д. е посочил, че след като се събудил в тролейбуса на последната

спирка бил останал сам в превозното средство. При опит да слезе бил нападат с груби и непристойни изрази от шофьора на превозното средство, при което той /пътникът/ решил да се защити със своя нож нападайки го. В резултат – шофьорът му издърпал ножа и при това движение го порязал. Преди това шофьорът казал, че и той има нож и след като посегнал си го взел. В показанията си свидетелят е посочил, че употребените спрямо него обидни изрази и думи са: „Слизай бе, ****”.

В дадените показания пред първата инстанция свидетелят П.Г.Д. е заявил, че преди инцидента е изпил две бири, което не е алкохол, както и че е извадил ножа си, след като шофьорът е извадил своя нож. Сочи, че обидните думи, които шофьорът е употребил към него са: „Боклук” „Слизай веднага”, „****”. Заявява, че след като слезли от тролейбуса шофьорът го ритал.

Чрез дадените пред първата инстанция показания на свидетеля И.Б. се установява, че по време на инцидента между ищецът и свидетеля П.Г.Д. двамата са разговаряли с Ю. П. непрекъснато, като последния е бил с хендс фри, което му позволило да чуе разговорите между двамата. Това обстоятелство се потвърждава и от показанията на самият П.Д., който потвърждава, че шофьорът е разговарял по мобилния си преди и през време на инцидента. Това обстоятелство се потвърждава и от приобщената пред първата инстанция справка за проведените разговори от ищеца в този ден и час. Свидателят И.Б. сочи, че след отправената от шофьора реплика: „Слизай” „Последна спирка” пътникът в отговор казал: „Ще те заколя”. В последвалия разговор свидетелят Благоев попитал ищеца дали пътникът има нож и Ю. му отговорил, че същият има нож. След това чул, че между двамата има стълкновение и пътникът започнал да вика: „Полиция, полиция”. Чул и други хора, както и че е дошла полиция. Всичко се случило много бързо и единственото, което свидетелят казал на Ю. било да се отдръпне назад.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Първоинстанционното решение е валидно, допустимо и правилно.

Във връзка с доводите за неправилност на постановеното решение, съдът намира следното:

Разпоредбата на [чл. 195, ал. 1 КТ](#) предвижда точно определени изисквания към съдържанието на заповедта за дисциплинарно наказание. Касае до задължителни реквизити - сведения относно нарушителя, конкретното нарушение, описано с обективните и субективните му признаци, времето на извършване на нарушението, вида на наложеното наказание и правното основание, въз основа на което се налага дисциплинарното наказание. Липсата само един от посочените реквизити е

достатъчно, за да се приеме, че заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е незаконосъобразна, тъй като правната норма на [чл. 195, ал. 1 КТ](#) е императивна. Изискването за мотивиране е продиктувано от принципа за равнопоставеност на страните по едно гражданско правоотношение, каквото е и трудовото. Освен това този принцип се отнася и до страните в гражданския процес. Липсата на мотиви, било изцяло или частично, поставя работника или служителя в положение на изненада, тъй като той трябва да получи пълна информация за обстоятелствата, на които се основава дисциплинарното наказание, за да може да ги прецени, както и да ги обори при евентуалното им оспорване пред съда. Липсата на изискуемите се от закона реквизити в заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е толкова съществено, че то не може да бъде санирано в хода на съдебния спор, тъй като се касае се до задължително спазване на предвидена в закона форма. Освен това липсата на мотиви в заповедта за дисциплинарно наказание прави невъзможен и съдебния контрол при оспорване на наказанието. В случая, съдът намира, че издадената заповед за налагане на дисциплинарно наказание не съдържа част от посочените реквизити, а именно: конкретното нарушение извършено от работника, описано с обективните и субективните му признаци. Доводите на въззивника, че в издадената заповед е достатъчно, че е посочено, че ищецът «се е държал грубо и непристойно и влиза във физическа саморазправа» с пътник в превозното средство от градския транспорт, чийто шофьор е ищецът, съдът намира за неоснователни. Описание на обективните и субективни признаци на извършеното нарушение на трудовата дисциплина не се съдържа в заповедта, не се съдържа и в друг документ, към който същата да препраща. При липса на ангажирани доказателства за това в проведеното дисциплинарно производство работодателят да е уведомил работника с посочване на обективните и субективни характеристики на извършеното нарушение преди да изиска от него обяснения за това, съдът намира че не са спазени изискванията на закона. Въпреки заявеното от ответника в подадената жалба, съдът намира за неустановено знанието на работника за извършеното от него нарушение. В този смисъл са изразените становища в постановените по реда на чл.290 ГПК РЕШЕНИЕ № 201 ОТ 17.03.2010 Г. ПО ГР. Д. № 38/2009 Г., Г. К., IV Г. О. НА ВКС и РЕШЕНИЕ № 66 ОТ 25.03.2016 Г. ПО ГР. Д. № 3298/2015 Г., Г. К., IV Г. О. НА ВКС . По поставения въпрос са постановени по реда на [чл. 290 ГПК](#) и [решение № 722/03.01.2011, ВКС, IV ГО по гр. д. № 518/2009](#); [решение № 676/12.10.2010, ВКС, IV ГО по гр. д. № 999/2009](#), ВКС, IV ГО, [решение № 379/24.06.2010, ВКС, IV ГО по гр. д. № 410/2009](#) г. Действително в същите е прието, че нито в искането на обяснения, нито заповедта за налагане на дисциплинарното наказание работодателят е длъжен да посочи всички обективни и субективни елементи на изпълнителното деяние, нито да посочи кои факти е приел за установени. Както в искането на обяснения, така и в заповедта за налагане на дисциплинарното наказание обаче е достатъчно нарушението на трудовата дисциплина да бъде посочено по

разбираем за работника начин.

В случая е разбираемо единствено, че работодателят е счел за установено с категоричност чрез събраните в хода на дисциплинарното производство доказателства, че работникът- ищец се е държал грубо и непристойно спрямо пътник в управлението от него тролейбус и освен това е влязъл във физическа саморазправа с него. Сочените обстоятелства настоящият състав намира за недостатъчни за обосноваване на нарушението от обективна и субективна страна по разбираем от работника начин. Още повече, че категорични събрани доказателства дори и във връзка с воденото досъдебно производство преди настоящето за употребени от страна на ищеца обидни изрази и начало на физическа саморазправа с пътника не са налице. Такива не са събрани и в хода на настоящето производство. С категоричност, съдът намира за установено, че шофьорът на тролейбуса е предприел поведение по изваждане на своя нож и вземане на ножа на свидетеля П.Д., за да запази себе си- поведение, което ако бе активно ще изключи обществената опасност на деянието по силата на чл.12 НК, тъй като би било извършено в условията на неизбежна отбрана. Доколкото в производството не са събрани като доказателства записите от видеонаблюдението в превозното средство, а показанията на незаинтересованият свидетел Благоев сочат за поведение на ищеца лишено от агресия, грубост и непристойност, в т.ч. и физическа саморазправа, доводите на въззивника за доказаност при извършеното нарушение, съдът намира за неоснователни. Показанията на другия свидетел – пострадал от инцидента П.Д., съдът намира за заинтересовани, изключително противоречиви, непълни, неясни и несъответни на събраните останали доказателства с оглед указанията на чл.172 ГПК. Чрез същите не се установяват с конкретика отправените към него от ищеца обидни изрази, не се установява и извършване на физическа саморазправа. Напротив, установява се описаното по-горе поведение на ищеца предприето за запазване на личността му от нападението на пътника Димитров с нож в късните часове на вечерта в спряло превозно средство на последна спирка в кв.Гоце Делчев, гр.София. Както бе посочено, в производството е установено по несъмнен начин, че нанесените на свидетеля Димитров наранявания са от собствения му нож и то във връзка с борба от негова страна да си вземе ножа като го хваща за острието.

С оглед тези фактически констатации и правни изводи, съдът намира постановеното решение за правилно. Подадената въззивна жалба следва да бъде оставена без уважение, а постановеното от първата инстанция решение – потвърдено.

По разноските:

С оглед изхода на спора, на основание чл.78, ал.1 ГПК в полза на ищеца следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 500.00 лв. за процесуално представителство за производството пред въззивната инстанция.

С оглед на гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20202539 от 25.10.2021 г. по гр. д. № 43413/2020 г. по описа на Софийски районен съд, 81 състав.

ОСЪЖДА "С.е." ЕАД, ЕИК ****, ДА ЗАПЛАТИ на Ю. П. П., ЕГН *****, с адрес гр. София, ж. к. ****, на основание чл.78, ал.1 ГПК сума в размер на 500,00 лв., представляваща направени от ищеца разноски за въззивната инстанция.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____